

Drahá rodino, milí přátelé, vážení smuteční hosté,

ještě nedávno bych si sotva pomyslel, že dnes budu stát zde v kostele sv. Mikuláše a pronášet smuteční řeč za svého milovaného bratra Adama. Tragická smrt tak mladého člověka je pro nás ztrátou nejbolestnější. Dovolte mi proto, abychom si na Adama společně zavzpomínali a řekli pár slov o tom, jaký vlastně byl.

Dne 22. prosince 2023 odešel následkem tragické události na FF UK v Praze člověk, který měl v sobě mnoho dobrého. Adámek, jak jsme mu v rodině říkali, se narodil před 34 lety mým rodičům, Bohuslavě a Františkovi Jurákovým. Od malička byl však jeho život provázen těžkostmi způsobenými předčasným narozením, neboť vážil necelý kilogram. Již tenkrát se ale nevzdával a neuvěřitelně bojoval.

Když mu bylo 7 let, převzal roli otce matčin přítel Ladislav, kterému Adam neřekl jinak než Ládík. Měli spolu hodnotný a vřelý vztah, neboť věděl, že se na něho může vždy spolehnout. Jeho maminka mu byla velkou oporou a starala se o to, aby vždy měl všechno v pořádku. Svého otce Františka měl velmi rád, neboť si byli povahově i názorově velmi blízcí.

Po absolvování základní školy nastoupil na středoškolská studia v rakouském Gmündu. Po absolutoriu se rozhodl pro další cestu vzděláním na Univerzitě ve Vídni, kde svá studia v loňském roce úspěšně zakončil bakalářským titulem. Všechny nástrahy, které na něho během studentských let čekaly, chápal jako určitou výzvu. Byl velmi rád, že se mohl pohybovat na akademické půdě, a že si mohl splnit celoživotní sen stát se vysokoškolsky vzdělaným člověkem. O tom, že studoval rád, svědčí mimo jiné také absolvování dvou půlročních pobytů na Univerzitě v anglickém Cambridge, kde si našel dobré přátele.

Jelikož jej chuť do studia neopouštěla, rozhodl se dále využít možnosti ročního studia na Univerzitě Karlově v Praze v rámci mezinárodní spolupráce. Tato volba se mu však stala 21. prosince loňského roku osudnou, když v předvánočním čase během posledních momentů výuky utrpěl střelné zranění hlavy, jehož následkům podlehl.

Za bratrovo činy nehovoří pouze jeho vzdělání, ale především jeho osobnost a charakter. Byl velmi dobrosrdečný a laskavý, pomáhal lidem svým vlídným slovem, které měl pro každého. Kdo z nás nepřestává myslet na druhé, přestože se mu mnohdy nedostává téhož nazpět? Kolik z nás pomáhá nemocným a starým a kolik z nás je dokáže doprovázet na jejich poslední cestě? Takových není mnoho. S radostí a láskou působil při bohoslužbách ve vídeňském kostele jako hlavní ministrant. Nebyla slavnostní mše, na níž by nenesl kadidelnici nebo nešel v čele s křížkem. Při farních slavnostech se staral o dobrou náladu a hostil všechny českým pivem nebo domácím punčem.

Adam byl rovněž dobrodružné povahy, velmi rád cestoval a poznával památky a kulturu jiných zemí. Navštívil mimo jiné Thajsko, Gruzii, Indii, Egypt, naposledy Turecko ve spolupráci s vídeňskou univerzitou. Dovedl být však také požitkář, neboť jej nejvíce těšilo posezení s přáteli, dobré jídlo či atmosféra kaváren. Byl pořádkumilovný, nikdy nenechával nic na poslední chvíli, přišel vždy včas a připraven.

Měl radost, když mohl pro druhé přichystat nějakou oslavu, pohostit či přivést drobný dárek. V roli Mikuláše obdarovával děti na farní besídce. Těšil se na Vánoce a tradice s nimi

spojené. Pravidelně se účastnil tříkrálové sbírky a jiných církevních akcí ve vídeňské farnosti. Vyučoval německý a český jazyk, byl velmi oblíbený a žádaný díky své povaze.

Největším jeho přáním však bylo, abychom spolu všichni dobře vycházeli a navzájem si pomáhali. S rodinou prožíval vše nejen osobně, ale i telefonicky. Když přijel, ministroval v suchdolském kostele, kam pravidelně vozil svoji babičku. Stál při nás vždy, kdy jsme to potřebovali. Byl nápomocen všemu a uměl spojovat lidi. Dokázal odlehčit napjatou atmosféru, rozdával vlídnost, radost a štěstí, přestože ho sám nakonec neměl.

Vštěpoval nám, že smrtí život nekončí, pokud na zemi zůstává ten, kdo miluje. Je nepochopitelné, že se stal obětí šílence, který zničil několik mladých životů.

A tak se tu dnes loučíme s Adamem Jurákem, který vnášel světlo do života všem, kteří ho znali. Dáváme poslední sbohem člověku, který by se pro ostatní rozdal a sám žádal málo. Je nepředstavitelné, že nás opustil tak nečekaně, bez rozloučení.

Adámku, máme tě všichni moc rádi a vůbec si nedovedeme si představit, že už nepřijedeš a nezvedneš telefon, či si nepohraješ s naší kočičkou Čiky.

Děkujeme Ti za krásná léta a chvíle prožité s Tebou.

Vzpomínka na tebe nikdy nezemře, v našich srdcích budeš žít dál.

Ať je ti tam nahoře v nebi dobře a dohlížeš na nás.

Za celou rodinu tvůj milující bratr Ondřej

V Suchdole nad Lužnicí, 5. ledna 2023